

Sygnatura akt II K 734/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Sokółce w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Wojciech Januszkiewicz

Protokolant Anna Kiszło

w obecności Prokuratora **Lukasza Kosiorka** i oskarżyciela publicznego **M. C.**

po rozpoznaniu dnia 23 lutego 2015 roku i 26 marca 2015 roku sprawy: **A. S.**

urodzonego (...)

w G.

syna A.

oskarżonego o to, że w dniu 17.08.2014 r. przez drogowe przejście graniczne w K. sprowadził na terytorium kraju bez dopełnienia obowiązku celnego polegającego na przedstawieniu organowi celnemu i zgłoszenia celnego, towar nieoznaczony znakami akcyzy w postaci 8410 paczek papierosów różnej marki, przez co naraził na uszczuplenie należność celną w kwocie 5461 zł oraz należności podatkowe w wysokości 161726 zł w tym podatek od towarów i usług w kwocie 33036 zł oraz podatek akcyzowy w kwocie 128690 zł

tj. o czyn z art. 54 § 2 i 1 kks w zb. z art. 63 § 6 i 2 kks w zb. z art. 86 § 4 i 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

orzeka

I. Oskarżonego A. S. uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na mocy art. 86 § 4 i 1 kks w zb. z art. 54 § 3 i 1 kks w zb. z art. 63 § 7 i 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks skazuje go, zaś na mocy art. 54 § 3 i 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierza mu karę grzywny w wysokości 350 (trzysta pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych. .

II. Na mocy art. 29 pkt 1 kks, art. 30 § 1 i 2 kks w zw. z art. 31 § 6 kks orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządza zniszczenie dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 130 pod poz. 1-2, 6.

III. Uwzględnia interwencję zgłoszoną przez A. N. w stosunku do ciągnika siodłowego marki (...) o nr rej. (...) -5 wraz z dowodem rejestracyjnym i kluczykiem opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 na karcie 130 akt sprawy pod pozycjami od 3 do 5 i na mocy art. 230 § 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks wyżej wymienione dowody rzeczowe nakazuje zwrócić interwientowi A. N..

IV. Na mocy art. 32 § 1 kks orzeka od oskarżonego A. S. obowiązek uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kwoty (...) (pięćdziesiąt trzy tysiące osiemdziesiąt pięć) złotych tytułem środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów w postaci ciągnika siodłowego marki (...) o nr rej. (...) -5.

V. Zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od kosztów zniszczenia przedmiotów, których przepadek orzeczono w pkt II.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 17 sierpnia 2014 roku około godziny 6,40 A. S. samochodem ciężarowym marki (...) przekraczał granicę Rzeczypospolitej Polskiej w K.. Jechał z Białorusi. W skrytce znajdującej się kabinie samochodu ukryte były papierosy w ilości 8410 paczek różnych marek, które przemycał na polski obszar celny. Odprawy celnej dokonywał funkcjonariusz Urzędu Celnego P. W. (1), któremu S. nie zgłosił tych towarów do odprawy celnej. W wyniku przeszukania w samochodzie kierowanym przez S. znaleziono wyroby akcyzowe w ilości 8410 paczek papierosów, które zatrzymano za pokwitowaniem.

Samochód marki (...) o nr rej. (...) -5 był własnością A. N..

Powyższy stan faktyczny ustalono przede wszystkim na podstawie: wyjaśnień oskarżonego (k. 20, 185), zeznań świadków: P. W. (k. 31), A. N. (k. 66v-67, 108, 186-187), notatek urzędowych (k. 1, 12, 127, 128, 129), protokołów przeszukania (k. 2-3, 4-7), protokołu taryfikacji celnej z zestawieniem informacji o pozycjach taryfowych (k. 8), protokołu oględzin (k. 13, 33-34, 35-46).

Oskarżony A. S. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do winy i wyjaśnił, że papierosy kupił sam w G. i zamierzał je przekazać nieznannej osobie w Polsce w celu odsprzedania. Dodał, że samodzielnie schował papierosy w samochodzie.

Na rozprawie sądowej oskarżony przyznał się do winy i odmówił składania wyjaśnień.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu materiału dowodowego przedstawionego do oceny sądowi i ujawnionego w toku przewodu sądowego na rozprawie głównej wina oskarżonego i okoliczności popełnienia przez niego zarzucanego czynu nie mogły budzić żadnych wątpliwości.

Niniejsza sprawa pod względem dowodowym była jednoznaczna. Oskarżony przyznał fakt przewozu papierosów poza zgłoszeniem celnym. Oczywistym również musi być powód, który skłonił go do świadomego naruszenia obowiązku celno – podatkowego. W tym zakresie wyjaśnienia te były wiarygodne, potwierdzał je pozostały materiał dowodowy sprawy. Sprawca został bowiem zatrzymany na „gorącym uczynku” przy wwozie papierosów na obszar celny Wspólnoty z zagranicy. Powyższe potwierdził również przesłuchany w charakterze świadka funkcjonariusz celny: W. (k. 31). Dokumenty w postaci protokołów przeszukania i oględzin wraz z bogatym materiałem zdjęciowym w sposób należyty udokumentowały czynności funkcjonariuszy celnych oraz fakt ukrycia papierosów przez oskarżonego w samochodzie.

Reasumując należy stwierdzić, że wszystkie dowody zebrane w sprawie potwierdzały winę oskarżonego. Dotyczy to również wyjaśnień samego oskarżonego, który wobec oczywistości przemytu celno-akcyzowego nie kwestionował, że przewoził papierosy nie zgłaszając go do odprawy celnej. Mając na uwadze treść ww. dowodów sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne. Należy wskazać na protokoły zatrzymania przedmiotów, w których wskazano, że oskarżony wydał dobrowolnie w toku przeszukania samochodu papierosy. Protokoły taryfikacji celnej wraz z informacją o pozycjach taryfowych potwierdzają wartość i ilość zatrzymanych wyrobów akcyzowych, wysokości należności publicznoprawnych związanych z ich bezprawnym wprowadzeniem na polski obszar celny. Rzetelność tych dokumentów nie była kwestionowana, w zakresie taryfikacji można jedynie wskazać, że została ona dokonana na podstawie obowiązujących w tym zakresie przepisów – w tym określających stawki celno – podatkowe, przez osobę posiadającą odpowiednie uprawnienia i umiejętności do tego typu czynności (kontrolera celnego). Obliczenie tych wartości jest prawidłowe, jednoznaczne i klarowne.

Zdaniem sądu, w oparciu o wskazane wyżej dowody, bez żadnych wątpliwości wykazały, że oskarżony w dniu 17 sierpnia 2014 roku nie dopełnił obowiązku celnego polegającego na przedstawieniu organowi celnemu i zgłoszenia towaru w postaci 8410 paczek papierosów różnych marek, przez co naraził na uszczuplenie należność celną w kwocie 5461 zł oraz należności podatkowe w wysokości 161726 zł w tym podatek od towarów i usług w kwocie 33036 zł oraz podatek akcyzowy w kwocie 128690 zł.

Opisane działanie oskarżonego wypełniło znamiona czynu z art. 86 § 4 i 1 kks w zb. z art. 63 § 6 i 2 kks w zb. z art. 54 § 2 i 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks. Uchylając się od obowiązku celnego dotyczącego przedstawienia organowi celnemu i zgłoszenia celnego towarów akcyzowych przywożonych z zagranicy na obszar celny Wspólnoty oskarżony naraził na uszczuplenie należność celną oraz należność podatkową, w tym podatek VAT oraz podatek akcyzowy. Oczywistym przy tym było, że oskarżony działał świadomie, w zamiarze bezpośrednim, o czym świadczy fakt zatajenia przed urzędnikiem celnym przywozu papierosów. Takie działanie było, więc nastawione na uniknięcie zapłaty należności publicznoprawnych związanych z przywozem tych artykułów, a więc cła, podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego. Z uwagi na wartości tych należności (art. 53 § 2 kks – wartość należności podatkowej nie przekraczała dwustukrotnej wysokości najniższego wynagrodzenia za pracę w czasie popełnienia czynu, wartość należności celnej była niższa od tej kwoty) czyn oskarżonego wypełniał znamiona przestępstwa skarbowego z § 2 art. 54 kks. Nie ma więc wątpliwości, że oskarżony ukrywając fakt przywozu papierosów – a więc uchylając się od obowiązku celnego polegającego na przedstawieniu organowi celnemu i zgłoszeniu celnego – jednocześnie naraził na uszczuplenie należności celne sprowadzając na terytorium kraju wyroby akcyzowe bez ich uprzedniego oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy oraz jako podatnik podatku akcyzowego i od towarów i usług nie ujawniła właściwemu urzędowi (w tym wypadku UC w B.) podstawy i przedmiotu opodatkowania, narażając w ten sposób oba podatki na uszczuplenie.

Zgodnie z zasadą ogólną wyrażoną w przepisach ustawy z dnia 19 marca 2004 r. - Prawo celne (Dz. U. Nr 68, poz. 622), zgłoszenie celne towaru wprowadzanego na obszar celny Wspólnoty lub wyprowadzanego z tego obszaru, dokonywane przez podróżnych, powinno być złożone najpóźniej w chwili przystąpienia organu celnego do kontroli celnej. Podróżny może dokonać zgłoszenia celnego w trzech formach: pisemnej, ustnej, poprzez dokonanie innej czynności przewidzianej przepisami prawa celnego. W niniejszym wypadku sprawca nie tylko nie dokonał takiego zgłoszenia, ale wprost zaprzeczył, że przewozi towary podlegające ocłenieniu i opodatkowaniu. W ten sposób oskarżona stała się dłużnikiem celnym (powstał dług celny zgodnie z przepisami art. 202 Rozporządzenia Rady EWG Nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny) oraz podatnikiem podatku od towarów i usług (w szczególności na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 5 ust. 2, art. 17 ust. 1 pkt. 1, 19 ust. 7 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług - Dz. U. z dnia 5 kwietnia 2004 r.) i podatku akcyzowego (art. 8 ust. 1 pkt 3, 10 ust. 2, 13 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym - Dz. U. z dnia 12 stycznia 2009 r.). Jedynie na marginesie należy wskazać, że zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług oraz art. 27 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym ujawnienie przedmiotu i podstawy opodatkowania miało nastąpić właśnie w zgłoszeniu celnym – czego oskarżony nie dopełnił w sposób świadomy.

W tym miejscu należy odnieść się także do problemu prawnego opodatkowania czynności, która co do zasady – tak jak przemyt bądź paserstwo – była sprzeczna z prawem. W tym zakresie należy przytoczyć odnoszące się wprost to tego zagadnienia przepisy prawne: tj. art. 5 ustawy o podatku akcyzowym zgodnie, z którym: czynności lub stany faktyczne, o których mowa w art. 8 ust. 1-5, art. 9 ust. 1 oraz art. 100 ust. 1 i 2, są przedmiotem opodatkowania akcyzą niezależnie od tego, czy zostały wykonane lub powstały z zachowaniem warunków oraz form określonych przepisami prawa i art. 5 ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług: czynności określone w ust. 1 podlegają opodatkowaniu niezależnie od tego, czy zostały wykonane z zachowaniem warunków oraz form określonych przepisami prawa. Powyższe normy prawne przesądzają w opinii Sądu kwestię, że oskarżona winna odpowiadać również na podstawie art. 54 kks. Dotychczas bowiem istniał konsensus co do tego, że opodatkowaniu nie podlegają czynności, których dokonanie jest wprost zabronione przez prawo (np. przemyt, paserstwo, stręczycielstwo, etc.). O ile pogląd ten obecnie jest aktualny w zakresie takich czynności jak np. stręczycielstwo czy też handel narkotykami to kierując się właśnie przytoczonymi wyżej normami prawnymi ale także poglądami zawartymi w orzeczeniach Europejskiego

Trybunału Sprawiedliwości należy rozróżnić czynności podlegające i niepodlegające opodatkowaniu na linii czynności mogących i niemogących być przedmiotem prawnie skutecznej umowy. Jak wynika bowiem z orzecznictwa ETS, niektóre czynności nawet zakazane wprost przez prawo mogą być przedmiotem opodatkowania. Przykładowo w sprawie C-455/98 (T. v. K. S.) ETS uznał, że import (a także dostawa) przemycanych towarów (alkoholu) podlega opodatkowaniu. Opodatkowanie powinno obejmować te czynności, które, co prawda, były niezgodne z prawem, jednakże mogłyby one być dokonane jako legalne. Sprzedaż przemycanego alkoholu mogłaby być legalna, gdyby zostały dopełnione formalności celne. Oczywiście pogląd ten w równym stopniu dotyczy przemycanych wyrobów tytoniowych. Natomiast narkotyki (podobnie jak i podrabiane pieniądze) nie mogą być przedmiotem normalnego, legalnego obrotu. Stąd też „dostawa” towarów wykonywana w ramach paserstwa czy też paserstwa celnego powinna, co do zasady, podlegać opodatkowaniu (chyba, że ich przedmiotem są towary wyłączone spod normalnego obrotu – co w niniejszej sprawie nie ma miejsca). Towary dostarczane przed pasera są bowiem oferowane także przez inne, legalnie działające podmioty, będące podatnikami VAT (por. Komentarz do art. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U.04.54.535), [w:] A. Bartosiewicz, R. Kubacki, VAT. Komentarz, Lex, 2009, wyd. III.)

Wymierzając karę, sąd za okoliczność łagodzącą przyjął fakt, że oskarżony nie był wcześniej karany sądownie (k. 63) oraz mandatami karnymi. Sąd miał również na względzie sytuację rodzinną oskarżonego, który jest bezrobotny, ma na utrzymaniu dwoje dzieci i żonę.

Do okoliczności świadczących na niekorzyść oskarżonego sąd zaliczył znaczną ilość papierosów, które przewoził.

Czyn oskarżonego, skierowany przeciwko obowiązkom podatkowym i celnym, stanowi zachowanie o wysokim stopniu społecznej szkodliwości. Stopień zawinienia oskarżonego, dążącego do osiągnięcia korzyści majątkowej kosztem chronionych prawnie interesów Skarbu Państwa, należy ocenić bez wątpienia jako wysoki.

Wymierzona na mocy art. 54 § 2 kks w zw. z art. 7 § 2 kks kara grzywny jest w pełni współmierna do stopni zawinienia i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Kara ta powinna powstrzymać oskarżonego przed naruszaniem przepisów prawa w przyszłości, a także właściwie spełnić swoje cele w zakresie prewencji ogólnej. Orzekając grzywnę, sąd wziął także pod uwagę sytuację rodzinną - majątkową i możliwości zarobkowe oskarżonego – zarabia miesięcznie 1600 zł, a na utrzymaniu ma dwoje nieletnich dzieci i bezrobotną żonę.

Sąd wymierzył oskarżonemu karę 350 stawek dziennych grzywny po 150 złotych każda. Zdaniem sądu kary w tym rozmiarze odzwierciedlają ujemny charakter występkę, którego dopuścił się oskarżony, są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynu i spełniają wszelkie wymogi zarówno co do zasad prewencji ogólnej jak i szczególnej i zapewni prawidłową resocjalizację oskarżonego. Ustając wysokość stawki dziennej sąd miał na uwadze bardzo skromne możliwości finansowe oskarżonego – pozostaje bez pracy, stałego źródła dochodu, nie ma też majątku.

Na mocy art. 30 § 1 i 2 kks w zw. z art. 29 pkt 1 kks w zw. z art. 31 § 6 kks orzeczono przepadek i zarządono zniszczenie zabezpieczonych w sprawie wyrobów akcyzowych, pochodzących bezpośrednio z przestępstwa skarbowego.

Sąd, stosownie do treści art. 30 § 1 i 2 kks w zw. z art. 29 pkt 2 kks, miał możliwość orzeczenia również przepadku przedmiotów, które służyły do popełnienia przestępstwa – ciągnika siodłowego marki (...) stanowiącego własność A. N.. Bezspornym było, że oskarżony do popełnienia przypisanego mu czynu używał samochodu (...), niemniej sąd uznał, że orzeczenie przepadku tego przedmiotu (łącznie z dowodem rejestracyjnym i kluczykiem) było nieuzasadnione. W sprawie niniejszej nie ujawniły się bowiem okoliczności, które mogły świadczyć, że właściciel pojazdu – interwenient, jednocześnie właściciel firmy transportowej nie wykazał należytej ostrożności w posiadaniu tego samochodu. Przesłuchany wielokrotnie A. N. zeznał, że niejednokrotnie kierowcy byli w posiadaniu samochodu nieprzerwanie przez wiele dni, co z pewnością dawało im sposobność do skonstruowania niezwykle zmyślnej i niecodziennej skrytki w samochodzie, która co ważne, nie rzucała się w nim w oczy i była dobrze ukryta. Z kolei mając na uwadze fakt, że N. nie korzystał w sposób regularny z samochodu (...) nie sposób uznać, że z pewnością o istnieniu skrytki wiedział.

Podkreślić trzeba, że żądanie oskarżyciela publicznego przepadku samochodu i jednocześnie nieuwzględnienia interwencji N., opierało się jedynie na przyjętym a priori przez ten organ założeniu, że z powodu zaawansowania technicznego skrytki i jej wyjątkowości, właściciel samochodu musiał o jej istnieniu wiedzieć. Takie stanowisko nie zostało natomiast poparte żadnym dowodem, gdyż jedynym dowodem, który odnosił się do kwestii świadomości istnienia skrytki, a co za tym idzie wykorzystywania samochodu do przestępczego procederu były zeznania samego N., z których wynikają wnioski zupełnie przeciwne. Z tych też względów sąd uwzględnił interwencję i zwrócił ciągnik siodłowy (...) wraz z dowodem osobistym i kluczykiem.

W wyniku uwzględnienia interwencji, stosownie do dyspozycji art. 32 § 1 kks, sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę stanowiącą równowartość ciągnika siodłowego (...) zabezpieczonego w sprawie, uznając wycenę tego środka transportu, sporządzoną przez funkcjonariuszy celnych (k. 12) za rzetelną.

Na mocy art. 113 § 1 kks w zw. z art. 624 § 1 kpk, zwolniono oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, biorąc pod uwagę jego złą sytuację materialną.